

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/64/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6620203560
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6620203560.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členov senátu Mgr. Kataríny Katkovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu: M. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. slobody XXX/XX, T., zastúpený advokátkou: JUDr. Erikou Golskou, so sídlom T. G. Masaryka 7, Lučenec, proti žalovaným 1. rade: M. U. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. 1, F. Z., zastúpený advokátkou JUDr. Ivetou Bračokovou, so sídlom Martina Rázusa 29, Lučenec, 2. rade: Stavebné bytové družstvo Fiľakovo, IČO: 30 229 014, so sídlom Kalinčiakova 8, Fiľakovo, zastúpený advokátom JUDr. Martinom Landlom, so sídlom Rázusová 47/4824, Lučenec, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 6C/30/2020-151 zo dňa 08. 12. 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 6C/30/2020-151 zo dňa 08. 12. 2021 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému v 1. a 2. rade náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovaným priznal náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal určenia vlastníckeho práva žalovaného v 2. rade k presne označenej nehnuteľnosti (bytu) zapísanej na LV č.X. pre katastrálne územie T.. Uviedol, že v roku 1992 s manželkou prežívali krízové obdobie, rozhodol sa odstáhovať do predmetného nájomného bytu. Aby sa vyhol vyporiadaniu spoločného majetku pre prípad rozvodu manželstva, požiadal žalovaného v 1. rade, aby vo svojom mene uzatvoril nájomnú zmluvu na byt. Uvedený byt bol vo vlastníctve žalovaného v 2. rade a bol v nájme pána XXX.XXX,-Sk., ktorému za odstúpenie práva nájmu vyplatil žalobca sumu 100.000,-Sk. Všetky právne náležitosti ohľadom postúpenia práva nájmu vybavoval výlučne žalobca. Žalovaný v 1. rade prišiel len podpísať nájomnú zmluvu v právnom postavení nájomcu so žalovaným v 2. rade, nájomný vzťah vznikol dňom 01.09.1992. Do bytu sa hneď nastáhoval žalobca a užíva ho nepretržite do dňa podania žaloby. Žalovaný v 2. rade ako prenajímateľ zistil, že predmet nájmu užíva žalobca, ktorý zároveň aj uhrádzal platby spojené s užívaním bytu. Výzvou zo dňa 10.05.2001 žalovaný v 2. rade upozornil žalovaného v 1. rade na skutočnosť, že prenajatý byt vôbec neužíva ako aj na potrebu vykonania nápravy alebo odovzdania bytu prenajímateľovi pod hrozbou výpovede z nájmu družstevného bytu. Nakoľko žalovaný v 1. rade nebol ochotný vykonať nápravu ohľadom zosúladenia skutkového stavu so stavom právnym, dňa 25.03.2002 mu žalovaný v 2. rade dal výpoveď z nájmu bytu v zmysle ustanovenia § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka z dôvodu, že nedošlo k úhrade záloh nájomného za čas dlhší ako 3 mesiace

a tiež z dôvodu, že prenajatý byt žalovaný neužíval a prenechal ho do podnájmu inému bez súhlasu prenajímateľa. Žalobca tento stav vyvolal účelovo, aby bol daný dôvod ukončenia nájomného vzťahu medzi žalovaným 2. (prenajímateľom) a žalovanému v 1. rade. Po uplynutí výpovednej doby došlo k zrušeniu členstva žalovaného v 1. rade v Stavebnom bytovom družstve Filákov a to vylúčením, o ktorom bolo rozhodnuté a ktoré bolo žalovanému v 1. rade oznámené listom zo dňa 28.08.2002. Zároveň bol žalovaný v 1. rade vyzvaný na vypratanie bytu. Žalobca listom zo dňa 13.06.2001 požiadal žalovaného v 2. rade o prevod družstevného bytu do jeho vlastníctva. Žalovaný v 2. rade listom zo dňa 11.04.2002 ho informoval, že jeho žiadosť o prevod družstevného bytu do vlastníctva bola zaevidovaná a bude vybavená v priebehu dvojročnej zákonnej lehoty. Má za to, že uvedená písomnosť ako aj všetky okolnosti na strane žalobcu spočívajúce v pravidelných úhradách platieb spojených s užívaním predmetného bytu, zúčastňovaním sa na schôdzkach nájomcov a členov stavebného bytového družstva, ako aj aktívny prístup voči prenajímateľovi nasvedčovali tomu, že sa de facto jedná o nájomný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade s poukazom na ustanovenie § 491 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Napriek tomu, že žalobca podal žiadosť o prevod družstevného bytu do jeho vlastníctva, žalovaný v 1. rade dňa 17.12.2014 uzavrel so žalovaným v 2. rade zmluvu o prevode vlastníctva družstevného bytu do vlastníctva nájomcu - člena bytového družstva. Žalovaný v 1. rade už v tom čase ani nebol nájomcom prevádzaného bytu, pretože jeho nájomný vzťah bol ukončený výpoveďou prenajímateľa zo dňa 25.03.2002 a žalovaný v 1. rade už nebol ani členom stavebného bytového družstva, nakoľko jeho členstvo bolo zrušené vylúčením, o ktorom bolo rozhodnuté v mesiaci august roku 2002. Nájomná zmluva uzatvorená dňa 31.08.1992 bola žalovanému v 1. rade vypovedaná zo strany žalovaného v 2. rade dňa 25.03.2002. Zmluva uzatvorená medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade o prevode vlastníctva bytu žalovanému v 2. rade odporuje § 16 ods. 1 Zákona č. 182/1993 Z.z., ide o absolútne neplatný právny úkon. Poukázal na to, že 08.01.2018 podal žalovaný v 1. rade žalobu proti žalobcovi o vypratanie predmetnej nehnuteľnosti, pričom Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp.zn. 17Co/34/2019 zo dňa 19.02.2020 žalobu zamietol, z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu do vlastníctva žalovaného v 1. rade. Z daného dôvodu má za to, že je daný naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pretože užíva predmetný byt už od roku 1992, má záujem so žalovaným v 2. rade uzatvoriť nájomnú zmluvu a po splnení predpokladov predmetnú nehnuteľnosť získať do svojho výlučného vlastníctva. Samotné súdne konanie o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je len ďalším krokom k nadobudnutiu vlastníckeho práva k dotknutému bytu. Podstatnou skutočnosťou je však priznanie žalovaného v 2. rade o predložení neplatnej nájomnej zmluvy zo dňa 31.08.1992 správe katastra ako prílohy k návrhu na povolenie vkladu vlastníckeho práva.

3. Žalovaný v 1. rade navrhol žalobu zamietnuť, z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, žalobca nemá žiadny právny nárok, ktorý by ho oprávňoval k užívaniu predmetného bytu, neexistuje žiadny právny nárok žalobcu k bytu.

4. Žalovaný v 2. rade navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že žalobca sám opisuje, že nikdy nebol členom družstva ani nájomcom predmetného bytu a byt užíval len na základe slovnej dohody so žalovaným v 1. rade, nerozumie, z čoho odvodzuje svoje „práva“. Žalobcom opísané konanie možno nazvať ako podvod s cieľom získania neoprávneného majetkového prospechu. Nie je zrejmé, prečo bývalý podpredseda predstavenstva (S. C.) dňa 11.04.2002 na žiadosť o prevod bytu odpovedal na adresu žalobcu, keďže žiadosť prišla v mene žalovaného v 1. rade. Žalobca v uvedenom bytovom dome vlastní ešte ďalšie 3 byty, ktoré ale neužíva. Žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva a nijako ho ani nepreukázal. Určením vlastníckeho práva v prospech žalovaného v 2. rade sa postavenie žalobcu nijakým spôsobom nezmení. Žalobca sa nestane vlastníkom bytu a rovnako sa nestane ani nájomcom bytu, keďže družstvo má právo rozhodnúť sa, s kým nájomnú zmluvu na byt uzatvorí a následne nemá ani povinnosť previesť byt do vlastníctva žalobcu. Rovnako tak určením vlastníckeho práva nie je ohrozené žiadne právo žalobcu, keďže tento sa nesnaží domôcť vlastníckeho práva vo svoj prospech.

5. Okresný súd vykonal dokazovanie, zistil skutkový, ktorý posúdil podľa § 137 CSP, § 663, § 666 ods. 1, 2, § 671 ods. 1, § 677 ods. 1, § 685 ods. 1, 2, § 491 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 5 ods. 1 Zákona č.182/1993 Zb..

6. Okresný súd skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a jeho naliehavým právnym záujmom na požadovanom určení. Vychádzal z toho, že aktívna vecná legitímácia a naliehavý právny záujem

nie sú splývajúce právne pojmy a z existencie jedného nemožno bez ďalšieho vyvodzovať existenciu druhého. Ak sa sporný právny vzťah alebo právo právnej sféry žalobcu nedotýka, nemôže mať logicky ani naliehavý právny záujem na jeho určení. Ten, koho právnej sféry sa právny úkon medzi tretími osobami netýka, nemôže preukázať, že bez určenia neplatnosti tohto úkonu sa jeho právne postavenie stalo neistým alebo by bolo ohrozené. Všeobecne, tak existencia naliehavého právneho záujmu je podmienená aj aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu a preto pokiaľ žalobca nie je aktívne vecne legitímovaný, nemôže mať ani naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

7. Okresný súd uviedol, že žalobca založil svoju aktívnu legitímáciu v konaní na existencii nájomného vzťahu medzi žalobcom a družstvom (žalovaným v 2. rade) s poukazom na ustanovenie § 491 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Naliehavý právny záujem je podľa žalobcu daný tým, že v prípade určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti má záujem so žalovaným v 2. rade uzatvoriť nájomnú zmluvu a predmetný byt nadobudnúť do svojho vylučného vlastníctva.

8. Okresný súd sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako aj prípustnosťou určovacej žaloby a v tejto súvislosti aj otázkou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, túto žalobca vyvodzuje z nájomného vzťahu medzi ním a žalovaným v 2. rade. V tomto smere okresný súd poukázal na ustanovenie § 663 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je nájomná zmluva právnym inštitútom, na základe ktorého sa prenecháva do užívania cudzia vec nájomcovi za odplatu. Nájomná zmluva je konsenzuálnou zmluvou, t.j. vzniká od okamihu, kedy sa zmluvné strany dohodnú na jej obsahu. Nájomná zmluva na byt nevyžaduje dodržanie písomnej formy, t.j. môže byť uzatvorená aj ústnou formou resp. konkludentne. K záveru o vzniku nájomnej zmluvy konkludentným spôsobom nemožno však dospieť iba na základe správania sa jednej zmluvnej strany. Konkludentným spôsobom zmluva vzniká len vtedy, keď obe zmluvné strany síce nevýslovne, avšak nesporne prejavia vôľu smerujúcu k vzniku nájmu bytu. Pri družstevných bytoch vzniká nájom za podmienok upravených v stanovách bytového družstva. Aj v tomto prípade platí, že dohoda nemusí mať výslovne písomnú formu a teda môže byť uzatvorená ústne i konkludentne. Nájom družstevného bytu vzniká aj prevodom členských práv. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za to, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca niekedy nadobudol členské práva a povinnosti k predmetnému družstevnému bytu (dokonca o priznanie členských práv ani nepožiadaval), rovnako nebolo preukázané, že by vznikla medzi ním a žalovaným v 2. rade nájomná zmluva tak, ako to uvádza vo svojej žalobe. Samotná skutočnosť, že žalobca v predmetnom byte býval od roku 1992 a platil poplatky súvisiace s užívaním bytu nezakladá nájomnú zmluvu. Okresný súd v tejto súvislosti poukázal na to, že platby za užívanie bytu boli uhrádzané na meno žalovaného v 1. rade, pričom žalobca v konaní nepreukázal opak. Prípadné uhrádzanie platieb za inú osobu však nezakladá vznik nájomnej zmluvy konkludentným spôsobom, nakoľko nebolo preukázané, že žalovaný v 2. rade prejavil vôľu smerujúcu k vzniku nájmu bytu vo vzťahu k žalobcovi. Medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade nedošlo k vzniku nájomnej zmluvy resp. inej zmluvy ako to tvrdí žalobca s poukazom na ustanovenie § 491 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom nie je zrejme akej. Keďže nájomná zmluva je v Občianskom zákonníku výslovne upravená, na vznik nájomného vzťahu by musela medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade existovať dohoda o podstatných náležitostiach nájomnej zmluvy, čo žalobca ani netvrdil. Rovnako zo žiadneho listinného dôkazu nevyplýva, že by došlo ku konkludentnému uzavretiu nájomnej zmluvy. Tomuto odporuje aj samotné konanie žalobcu, ktorý akceptoval vznik novej nájomnej zmluvy medzi žalovaným v 1. rade a 2. rade v roku 2014. Je preto zrejme, že žalobcovi neprináleží aktívna vecná legitímácia v spore pre absenciu hmotnoprávneho vzťahu, ktorému má byť poskytnutá ochrana.

9. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem na určení tento je základným procesným predpokladom každej tzv. určovacej žaloby, pričom bez jeho existencie je vylúčené zaobranie sa takouto žalobou vecne. Uvedené znamená, že v konaní o tzv. určovacej žalobe je vyriešenie otázky existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení jednou z prvých povinností súdu, pretože len kladná odpoveď na túto otázku poskytuje priestor pre ďalšie konanie vo veci samej, kým naopak odpoveď záporná, má viesť k bezodkladnému zamietnutiu žaloby z dôvodu čo najväčšej hospodárnosti konania. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný, účinný a správne zvolený procesný nástroj ochrany práv žalobcu.

10. Žalobca existenciu naliehavého právneho záujmu odvodzoval od toho, že určením absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu uzavretej medzi žalovaným v 1. a 2. rade

dňa 17.12.2014 by došlo k zmene postavenia žalobcu tým, že by mohol predmetnú nehnuteľnosť nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva. V nadväznosti na uvedené okresný súd uviedol, že žalobca by mal naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby v prípade, ak by sa domáhal určenia, že on sám je vlastníkom predmetného bytu. Keďže súdne rozhodnutie o určenie vlastníckeho práva je podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností, žaloba o určenie vlastníckeho práva v danom prípade by bola spôsobilým právnym prostriedkom na odstránenie neistoty účastníkov dotknutých právnych vzťahov, došlo by totiž k zhode medzi skutočným stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností. V danom prípade je však naliehavý právny záujem na požadovanom určení postavený iba na hypotetickom predpoklade žalobcu, že žalovaný v 2. rade by mu v prípade vyslovenia neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu do vlastníctva nájomcu s ním uzavrel nájomnú zmluvu a následne po nadobudnutí členských práv aj zmluvu o prevode vlastníctva k družstevnému bytu. Samotná skutočnosť, že žalovaný v 2. rade by nadobudol opäť nehnuteľnosť, nezakladá ešte predpoklad, že by mal záujem uzatvoriť nájomnú zmluvu so žalobcom a teda ani to, že by ho prijal za člena stavebného bytového družstva, nakoľko iba takýto predpoklad by znamenal vznik platnej nájomnej zmluvy. Rozhodnutím vydaným na základe petitu žaloby by sa tak neodstránila žalobcom tvrdená spornosť a neistota v právnych vzťahoch medzi stranami sporu, nakoľko by nedošlo k vzniku nájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade a samotné rozhodnutie súdu, by nemalo vo veci žiaden podstatný význam, lebo by sa vyžadovali ďalšie súdne konania.

11. Pokiaľ žalobca poukazoval na potrebu vyriešenia predbežnej otázky týkajúcej sa absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu do vlastníctva nájomcu, okresný súd v tomto smere uviedol, že táto otázka bude vyriešená po právoplatnom skončení konania vedenom pod sp.zn. 8C/1/2018, keďže Krajský súd v Banskej Bystrici sa touto otázkou vo svojom rozhodnutí vecne zaoberal. Okresný súd poukázal aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 17/1972, sp.zn. 2MCdo/20/2017, 2Cdo/163/2005, 1Cdo/91/2006, 2Cdo/28/2009) v zmysle ktorej nie je naliehavý právny záujem na požadovanom určení daný v tom prípade, ak by sa požadovaným určením právne postavenie žalobcu nejako nezmenilo, resp. ak by rozsudok nemal pre žalobcu reálny právny význam. Je zjavné, že samotným rozhodnutím súdu by sa právne postavenie žalobcu žiadnym spôsobom nezmenilo t.j. žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a naliehavého právneho záujmu spôsobujú to, že okresný súd musel žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

12. Okresný súd zamietol návrh žalobcu na znalecké dokazovanie, týkajúce sa platnosti nájomnej zmluvy zo dňa 17.12.2014, keďže sa nemohol zaoberať meritom veci pre absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

13. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a priznal plnú náhradu trov konania žalovaným v 1. a 2. rade.

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca v súlade s § 355 ods. 1 CSP, v lehote v súlade s § 362 ods. 1 CSP, z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil vec. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť.

Odvolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci v tom, že vo veci nebol aktívne vecne legitímovaný a nepreukázal naliehavý právny záujem na podaní žaloby. Uviedol, že určovacia žaloba umožňuje eliminovať stav ohrozenia práva žalobcu, umožňuje vnieť istotu do neistých právnych vzťahov, ak k náprave nemožno dospieť inak. Nie je u nej určujúca hmotnoprávna legitímácia žalobcu. Nemožno vylúčiť, že predmetom určovacej žaloby bude právny vzťah/právo medzi žalovaným a treťou osobou. Naliehavý právny záujem je daný aj tam, kde by sa bez tohto určenia žalobcovu právne postavenie stalo neistým (R17/1972). Neistotu v právnom postavení subjektu zakladá tiež popieranie práva a to aj v prípade, že objektívne je toto popieranie nedôvodné - rozsudok NS ČR 22Cdo 2162/99, SR 5/2001. Naliehavý právny záujem je daný aj vtedy, keď určenie existencie práva alebo právneho vzťahu, o ktoré v konaní ide priaznivo (prípadne nepriaznivo) ovplyvní právne postavenie žalobcu voči žalovanému. Toto priaznivé ovplyvnenie môže spočívať napríklad v založení možnosti uplatnenia vlastného (zo zákona, prípade zo záväzkového vzťahu) práva k predmetu určenia (rozsudok NS SR 1Cdo 69/2003). Žalobca má naliehavý právny záujem na určení, že žalovaný je vlastníkom nehnuteľnosti, ak by vyhovením žalobe došlo k priaznivému ovplyvneniu jeho právneho postavenia v tom smere, že by mal právo na prednostný prevod nehnuteľnosti do vlastníctva podľa zák. č. 182/1993

Z. z. (rozsudok NS SR 3MCdo 7/2006). Naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy / zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu do vlastníctva nájomcu, člena stavebného bytového družstva je daný, ak táto právna otázka má povahu predbežnej otázky vo vzťahu k existencii vlastníckeho práva (rozsudok NS SR 3Cdo 98/2004).

V odvolaní žalobca poukázal na to, že interpretácia aktívnej vecnej legitímácie a naliehavého právneho záujmu súdom prvej inštancie znemožňuje poskytnutie súdnej ochrany žalobcovi a je popretím samotnej podstaty základného práva na súdnu ochranu podľa čl. ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj obdobného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Odvolaateľ namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd nesprávne vyhodnotil dva listinné dôkazy, a to: 1/ „Dodatok k nájomnej zmluve“ zo dňa 28. 11. 2014 a 2/ nájomnej zmluvy zo dňa 28. 11. 2014. Ich účelom bolo obnovenie nájomného vzťahu medzi žalovanými, pričom okresný súd sa nezaoberal otázkou, prečo by v ten istý deň bol obnovený nájomný vzťah dodatkom k neplatnej nájomnej zmluve a súčasne založený nový nájomný vzťah medzi tými istými účastníkmi k totožnému predmetu nájmu.

Súd prvej inštancie v bode 17. a následne v bode 23. odôvodnenia konštatoval, že z dodatku k nájomnej zmluve zo dňa 28. 11. 2014 vyplýva, že medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade došlo k obnoveniu členstva žalovaného v 1. rade a k obnoveniu nájomného pomeru od 01. 12. 2014. V rozpore v bode 32. odôvodnenia súd konštatoval, že z nájomnej zmluvy zo dňa 28. 11. 2014 je zrejmé, že dňom 01. 12. 2014 bol prenechaný byt č. 3 bytového domu č. 18 žalovanému v 1. rade. Súd tak pripúšťa dva rôzne právne tituly vzniku nájomného vzťahu medzi žalovanými k totožnému predmetu, avšak nezobral do úvahy, že v konaní pred okresným súdom Lučenec sp. zn. 8C/1/2018 bol ako listinný dôkaz predložený len „Dodatok k nájomnej zmluve“, hoci predloženie samotnej nájomnej zmluvy žalovaným v 1. rade v danom konaní by pre neho malo za následok úspešnosť konania. Z uvedeného vyplýva logický záver, že nájomná zmluva v čase vedenia súdneho konania sp. zn. 8C/1/2018 neexistovala a bola vyhotovená dodatočne a účelovo len pre potreby tohto súdneho konania. Je teda dôvodné predpokladať, že nájomná zmluva bola antidatovaná, čo chcel žalobca preukázať navrhnutým dôkazom v podobe znaleckého dokazovania znalcom z odboru grafológie, ktorý dôkaz súd prvej inštancie nepripustil. Súd prvej inštancie v bode 52. odôvodnenia tiež nesprávne uvádza, že medzi žalovaným v 1. rade a 2. rade došlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy so súhlasom žalobcu, resp. že žalobca akceptoval vznik novej nájomnej zmluvy medzi žalovanými v roku 2014. Uvedené dôrazne popiera, nakoľko o nájomnej zmluve uzatvorenej dňa 28. 11. 2014 sa dozvedel len v tomto konaní. Keby táto zmluva bola reálne uzatvorená, bola by žalovanými predložená ako príloha návrhu na povolenie vkladu vlastníckeho práva žalovaného v 1. rade do katastra nehnuteľností, avšak keďže neexistovala, nebola predložená na zápis. K návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bola predložená nájomná zmluva uzavretá medzi žalovanými dňa 31. 08. 1992, ktorá už v roku 2014 nebola platná, pretože zo strany žalovaného v 2. rade bola dňom 25. 03. 2002 vypovedaná. Je neprípustné, že by žalovaný opomenul nájomnú zmluvu, ktorá podľa dátumu mala byť uzatvorená dva týždne pred uzatvorením zmluvy o prevode vlastníckeho práva k predmetnému bytu a predložil zmluvu, ktorá bola uzavretá pred 18 rokmi. Okresný súd Lučenec tiež pochybil, keď v bode 54. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že otázka absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu do vlastníctva nájomcu bude vyriešená po právoplatnom skončení konania vedenom pod sp. zn. 8C/1/2018. Toto konanie bolo už právoplatne skončené, pričom odvolací súd rozsudkom pod sp. zn. 17Cdo/34/2019-138 zo dňa 19. 02. 2020 v odôvodnení v bode 37. konštatoval, že zmluva o prevode vlastníctva družstevného bytu do vlastníctva nájomcu - člena stavebného bytového družstva uzatvorená dňa 17. 12. 2014 medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom - ustanovením § 16 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z. (NS SR sp. zn. 1Cdo 96/95 zo dňa 01. 07. 1998). Jednalo o absolútne neplatný právny úkon, na čo bol súd prvej inštancie povinný ex officio prihliadnuť a riešiť ju ako predbežnú otázku pred rozhodnutím vo veci samej o určení vlastníckeho práva. Napriek tomu, že žalobca na absolútnu neplatnosť poukázal, touto otázkou sa súd prvej inštancie nezaoberal, čím došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

15. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Uviedol, že žalobca nie je aktívne vecne legitímovaným subjektom, aby sa domáhal určenia vlastníckeho práva vo svoj prospech. Súd prvej inštancie túto otázku vyriešil správne. Žalobca nepreukázal svoj nárok, ktorý ho oprávňuje k užívaniu predmetného bytu, existenciu nájomného vzťahu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade. Hodnotenie dôkazov v konaní na Okresnom súde Lučenec sp. zn. 8C/1/2018 sa javí ako nedôvodné a nemá vplyv na rozhodnutie v tejto veci.

16. Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť. Poukázal na to, že aj samotný žalobca v odvolaní poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, NS ČR, z ktorých jednoznačne vyplýva, že naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak by sa žalobcovo postavenie stalo neistým, resp. v prípade, ak určenie priaznivo ovplyvní právne postavenie žalobcu. Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že rozhodnutím súdu v jeho prospech by sa akokoľvek zlepšilo jeho postavenie, keď nijakým spôsobom nepreukázal existenciu nájomného vzťahu so žalovaným v 2. rade (ktorý neexistuje, čo v bode 52. rozhodnutia uviedol aj súd prvej inštancie) a nijako nepreukázal, že rozhodnutím súdu v jeho prospech by sa akýmkoľvek spôsobom mohol domáhať prevedenia vlastníctva predmetného bytu do jeho výlučného vlastníctva. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca niekedy nadobudol členské práva a povinnosti k družstevnému bytu (dokonca o priznanie členských práv ani nepožiadaval), rovnako nebolo preukázané, že by vznikla medzi ním a žalovaným v 2. rade nájomná zmluva tak ako to uvádza žalobca. Súd v bode 54. svojho rozhodnutia odôvodnil, že rozhodnutím vydaným na základe petitu žaloby by sa neodstránila žalobcom tvrdená spornosť a neistoť v právnych vzťahoch medzi stranami sporu, nakoľko by nedošlo k vzniku nájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade a samotné rozhodnutie súdu by nemalo vo veci žiaden podstatný význam, lebo by sa vyžadovali ďalšie súdne konania. Pokiaľ odvolateľ namietal nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie, tak pokiaľ žalobca nemá naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, súd nie je povinný vyrovnávať sa s ďalšími argumentmi žalobcu. V konaní boli predložené dôkazy a vysvetlené a preukázané, že žalovaný v 1. rade sa stal opätovne členom bytového družstva v roku 2014. V tomto konaní bola predložená platná nájomná zmluva zo dňa 28. 11. 2014 a družstvo vysvetlilo aj dôvody, prečo v katastrálnom konaní bola predložená iná nájomná zmluva, na základe ktorej sa žalovaný v 1. rade stal nájomcom bytu.

17. Žalobca k vyjadreniu žalovaného v 1. rade k jeho odvolaniu zotrval na odvolaní. Poukázal, na to, že sa odvolal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Odvolanie považuje v celom rozsahu za dôvodné.

18. Žalobca k vyjadreniu žalovaného v 2. rade k odvolaniu poukázal na to, že žalovaný v 2. rade neuvádza proti argumenty na jeho odvolanie, len preberá citácie súdu prvej inštancie, preto nepovažuje za potrebné sa vyjadriť opakovane.

19. V ďalších vyjadreniach zotrvali strany sporu na svojich vyjadreniach.

20. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu podľa § 379, 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne.

21. Podľa § 387 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok.

23. Odvolanie žalobcu nepoukazuje na žiadne také dôvody, ktoré by podmieňovali zmenu rozhodnutia.

24. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd, vzhľadom na odvolacie dôvody udáva, že súd prvej inštancie v súlade s § 215 CSP rozhodol na základe zisteného skutkového stavu, skutkový stav subsumoval pod správnu normu hmotného práva, ktorú správne interpretoval.

25. V odvolaní odvolateľ namietal nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, v tom že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

26. Odvolateľ namietal nesprávnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a to záver súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a nedostatku naliehavého právneho záujmu na podaní žaloby.

27. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešenie

predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

28. Predmetom konania je žalobca žalobu o určenie vlastníctva žalovaného v 2. rade k špecifikovanej nehnuteľnosti. Žalobca podal žalobu na súd dňa 12.08.2020.

29. Súd prvej inštancie správne posudzoval, či žaloba podaná žalobcom spĺňa predpoklady v súlade s § 137 CSP, ktorý vymedzuje podmienky prípustnosti pre niektoré žaloby. Podmienkou prípustnosti žaloby podľa § 137 písm. c) CSP na určenie, či tu právo je alebo nie je, je naliehavý právny záujem žalobcu. Predpokladom na procesnú legitimitáciu žalobcu pri pozitívnej určovacej žalobe nie je len to, že žalobcovi tvrdené právo patrí. Žalobca môže žiadať aj určenie práva žalovaného (ktoré existuje voči žalobcovi alebo voči inému ďalšiemu žalovanému), samozrejme za predpokladu, že má na určenie naliehavý právny záujem. Všeobecným predpokladom, aby súd žalobe (akéhokoľvek druhu) vyhovel, je právny záujem žalobcu, teda záujem na tom, aby bol vyhovujúci rozsudok pre neho po právnej stránke významný, čiže užitočný (aby mal zmysel).

30. Pri určovacích žalobách samotná dôvodnosť skutkových a právnych tvrdení žalobcu ešte neznamená, že prípadný vyhovujúci určovací rozsudok bude mať pre žalobcu právny význam, teda že bude sporové súdne konanie užitočné alebo naopak, zbytočné.

Žalobca musí naliehavý právny záujem na určenie práva preukázať (ibaže právna záujem „vyplýva z osobitného predpisu“).

Doktrína preventívneho charakteru určovacej žaloby vychádza z toho, že žalobca má naliehavý právny záujem vtedy, ak k porušeniu jeho práva (zatiaľ) nedošlo, avšak jeho právo je neisté alebo ohrozené. Stav tejto neistoty alebo ohrozenia možno (preventívne) odstrániť s tým, že bude existovať rozhodnutie súdu o existencii (neexistencii) predmetného práva. Doktrína preventívneho charakteru určovacej žaloby je svojim spôsobom zakomponovaná už v samotnej legálnej definícii pojmu žaloba (§ 131), resp. pojmu spor (čl. 1. Základných princípov). Podľa § 131 CSP je žaloba legálne definovaná ako procesný úkon, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva. Žalobca má naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je alebo nie je vtedy, ak je tvrdené právo neisté alebo ohrozené za predpokladu, že vyhovujúcim určovacím rozsudkom možno túto neistotu alebo ohrozenie odstrániť. Prívlastok naliehavý sa chápe tak, že právny záujem má dostatočnú intenzitu. Naliehavosť sa prejaví v tom, že určovací rozsudok bude pre žalobcu podstatným spôsobom užitočný. Povinnosť žalobcu preukázať naliehavý právny záujem logicky znamená aj to, že žalobca je povinný uviesť v žalobe skutkové tvrdenia o tom, že naliehavý právny záujem je daný. Žalobca nemá povinnosť preukazovať naliehavý právny záujem na určení (ne)existencie práva, ak právny záujem vyplýva z osobitného predpisu.

31. Ustanovenie § 137 písm. c) CSP nestanovuje, že v určovacom petite môže ísť len o určenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, alebo o právo žalobcu voči žalovanému. Nie je preto vylúčená prípustnosť toho, že predmetom určovacieho petitu bude právny vzťah medzi žalovaným (navrhovaným žalovaným) a treťou osobou (napr. pri určení neplatnosti predaja veci patriacej do BSM, predávanej bez súhlasu jedného z manželov). Úspech takejto žaloby je však podmienený tým, že určenie existencie tohto právneho vzťahu, ktorého subjektom je tretia osoba, ovplyvní právne postavenie žalobcu voči žalovanému, lebo inakšie by žalobca nemohol mať právny záujem na tomto určení. Vzhľadom k tomu, že podmienkou úspešného uplatnenia určovacieho návrhu je právny záujem účastníka, nemôže byť tento naliehavý záujem nahradený záujmom spoločnosti. Žalobca má právny záujem na žiadanom určení, ak by bez tohto určenia bolo ohrozené jeho právo, alebo právny vzťah, na ktorom je zúčastnený, alebo ak by sa jeho právne postavenie bez tohto určenia stalo neistým. Existencia naliehavého právneho záujmu je daná aj vtedy, ak určenie práva, o ktoré v konaní ide, by mohlo priaznivo ovplyvniť právne postavenie žalobcu, pričom toto ovplyvnenie môže spočívať v tom, že by žalobcovi zakladala možnosť uplatniť vlastné zo zákona, prípadne zo záväzkového vzťahu (vynútitel'né) právo (pozri rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 69/2003).

32. Žalobca sa domáhal určenia vlastníckeho práva žalovaného v 2. rade k bytu nachádzajúcim sa v obytnom dome. Uviedol, že žalovaný v 2. rade previedol na žalovaného v 1. rade (ktorý je na LV vedený ako vlastníak predmetnej nehnuteľnosti) na základe absolútne neplatného právneho úkonu a jeho

naliehavý právny záujem je daný tým, že z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu uzatvorenej žalovanými, prešla nehnuteľnosť do vlastníctva žalovaného v 1. rade. Určením absolútnej neplatnosti zmluvy (ako predbežnej otázky) o prevode vlastníctva družstevného bytu uzavretej medzi žalovaným v 1. a 2. rade dňa 17.12.2014 by došlo k zmene postavenia žalobcu. V prípade určenia vlastníckeho práva žalovaného v 2. rade k nehnuteľnosti má žalobca záujem so žalovaným v 2. rade uzatvoriť nájomnú zmluvu a predmetný byt nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva. Predmetný byt už od roku 1992 užíva.

33. Odvolací súd udáva, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca niekedy nadobudol členské práva a povinnosti k predmetnému družstevnému bytu (dokonca o priznanie členských práv ani nepožiadaval), medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade nedošlo k vzniku nájomnej zmluvy. Uvedené odvolateľ nenamietal.

34. Naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení by bol daný v tom prípade, ak by sa požadovaným určením právne postavenie žalobcu nejako zmenilo, resp. ak by rozsudok mal pre žalobcu reálny právny význam, ak by určenie vlastníckeho práva žalovaného v 2. rade mohlo priaznivo ovplyvniť právne postavenie žalobcu, pričom toto ovplyvnenie môže spočívať v tom, že by určenie žalobcovi zakladalo možnosť uplatniť vlastné zo zákona, prípade zo záväzkového vzťahu (vynútiteľné) právo (pozri rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 69/2003). Naliehavosť sa prejavuje v tom, že určovací rozsudok bude pre žalobcu podstatným spôsobom užitočný

35. Súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu dospel k správne právnemu záveru, že žalobca na určení vlastníctva žalovaného v 2. rade nemá naliehavý právny záujem.

36. Žalobca uviedol, že má záujem so žalovaným v 2. rade uzatvoriť nájomnú zmluvu a predmetný byt nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva. Žalobca však nijakým spôsobom nepreukázal, že rozhodnutím súdu v jeho prospech by sa akokoľvek relevantne zlepšilo jeho postavenie, že by došlo k priaznivému ovplyvneniu jeho právneho postavenia, že určovací rozsudok bude pre žalobcu podstatným spôsobom užitočný. Žalobca nepreukázal a ani netvrdil právne skutočnosti na základe, ktorých by mu vyplývalo, že má právo voči žalovanému v 2. rade domáhať sa uzatvorenia nájomnej zmluvy, prípadne prevedenia vlastníctva predmetného bytu do jeho výlučného vlastníctva, že by určenie žalobcovi zakladalo možnosť uplatniť vlastné zo zákona, prípade zo záväzkového vzťahu (vynútiteľné) právo voči žalovanému v 2. rade. Žalobca teda nepreukázal naliehavý právny záujem na určení, že žalovaný je vlastníkom nehnuteľnosti, a že by vyhovením žalobe došlo k priaznivému ovplyvneniu jeho právneho postavenia v tom smere, že by napr. mal právo na prednostné uzatvorenie nájomnej zmluvy so žalovaným v 2. rade, prípadne na prevod nehnuteľnosti do jeho vlastníctva (nesplňa predpoklady skutkového stavu posudzovaného v rozsudku NS SR 3MCdo 7/2006, 3Cdo 98/2004, na ktoré žalobca poukazoval).

37. Žalobca poukazoval na rozhodnutia - R 17/1972, NS ČR 22Cdo2162/99, NS SR 1 Cdo 69/2003, avšak ani netvrdil aké jeho oprávnené právo (t.j. právo vyplývajúce priamo zo zákona, alebo zo záväzkového vzťahu - vynútiteľné právo) voči žalovanému v 2. rade by bolo ohrozené, resp. sa stalo neistým, ako by určenie vlastníckeho práva žalovaného v 2. rade ovplyvnilo jeho právne postavenie voči žalovaným. Nepreukázal, že rozhodnutím súdu v jeho prospech by sa mohol následne domáhať voči žalovanému v 2. rade na základe práva, ktoré by mu vyplývalo zo zákona, prípadne zo záväzkového vzťahu uzatvorenia nájomnej zmluvy so žalovaným v 2. rade, resp. prevedenia vlastníctva predmetného bytu do jeho výlučného vlastníctva. Možnosť, že žalovaný v 2. rade by mohol, ak by sa tak žalovaný v 2. rade rozhodol uzatvoriť nájomnú zmluvu so žalobcom a následná prípadná možnosť uzatvorenia zmluvy o prevode vlastníctva nehnuteľnosti do vlastníctva žalobcu nepreukazuje naliehavý právny záujem na určení, nie je preukázané, že rozsudok by mal pre žalobcu reálny právny význam, že je pre žalobcu podstatným spôsobom užitočný. Sám žalovaný v druhom rade uviedol, že nemá záujem so žalobcom uzatvoriť uvedené zmluvy.

38. Z vykonaného dokazovania v konaní nebolo preukázané, že by žalobca byt užíval na základe nájomnej zmluvy uzatvorenej so žalovaným v 2. rade, že by niekedy nadobudol členské práva a povinnosti k predmetnému družstevnému bytu. Odvolací súd zdôrazňuje, že nebolo v konaní žalobcom preukázané, že by s ním žalovaný v 2. rade bol povinný uzatvoriť zmluvný vzťah, či už nájomnú zmluvu, resp. zmluvu o prevode nehnuteľnosti, že by mu vyplývala povinnosť uprednostniť žalobcu pred

prípadnými inými záujemcami. V danom prípade je naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení postavený iba na hypotetickom predpoklade žalobcu, že žalovaný v 2. rade by v prípade vyslovenia neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu do vlastníctva nájomcu s ním uzavrel nájomnú zmluvu a následne po nadobudnutí členských práv aj zmluvu o prevode vlastníctva k družstevnému bytu. Samotná skutočnosť, že žalovaný v 2. rade by nadobudol opäť nehnuteľnosť, nezakladá ešte predpoklad, že by mal záujem uzatvoriť zmluvu so žalobcom. Rozhodnutím vydaným na základe petitu žaloby by sa tak neodstránila žalobcom tvrdená spornosť a neistota v právnych vzťahoch medzi stranami sporu, samotné rozhodnutie súdu, by nemalo vo veci žiaden podstatný význam. Pre úplnosť odvolací súd vzhľadom na obsah odvolania žalobcu udáva, že pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodnutia NS SR (rozsudok NS SR 1Cdo 69/2003) a to, že priaznivé ovplyvnenie môže spočívať napríklad v založení možnosti uplatnenia vlastného (zo zákona, prípade zo záväzkového vzťahu) práva k predmetu určenia, tak žalobca nepreukázal, že mu svedčí právo voči žalovanému v 2. rade, či už zo zákona, alebo záväzkového vzťahu, ktoré by mohol voči nemu uplatniť. Žalobca tiež nepreukázal, že by vyhovením žalobe došlo k priaznivému ovplyvneniu jeho právneho postavenia v tom smere, že by mal právo na prednostný prevod nehnuteľnosti do vlastníctva podľa zák. č. 182/1993 Z. z., nepreukázal, že je nájomcom družstevného bytu - člen žalovaného v 2. rade (rozsudok NS SR 3MCdo 7/2006, NS SR 3Cdo 98/2004).

39. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne posúdil vec a dospel k vecne správne záveru, že na určovacej žalobe podanej žalobcom nemá žalobca naliehavý právny záujem, a preto žalobu zamietol.

40. Vzhľadom k záveru súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení, pre ktorý nedostatok súd žalobu zamietol, vecnú nesprávnosť rozhodnutia nespôsobuje ani v odvolaní žalobcom namietané, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď tieto podľa tvrdenia žalobcu mali a preukazujú absolútnu neplatnosť zmlúv uzatvorených medzi žalovanými. Pokiaľ odvolateľ namietal nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie, odvolací súd udáva, že tieto nespôsobujú vecnú nesprávnosť rozhodnutia, keďže prípadná platnosť/neplatnosť zmlúv uzatvorených medzi žalovanými nemá vplyv na preukázanie naliehavého právneho záujmu žalobcu. Ak by aj bola konštatovaná absolútna neplatnosť zmlúv uzatvorených žalovanými, nemalo by to vplyv na iné posúdenie naliehavého právneho záujmu žalobcu na podanej žalobe. Odvolací súd zdôrazňuje, že ak všeobecný súd dospeje k záveru, podľa ktorého naliehavý právny záujem nie je daný, vecnou stránkou podaného určovacieho návrhu sa už ďalej nezaobera (II. ÚS 137/08).

41. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie vecne správne rozhodol, keď žalobu zamietol, keďže nebol splnený predpoklad na určení vlastníckeho práva žalovaného v 2. rade k nehnuteľnosti, pre nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu na takomto určení, a preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a to aj v závislom výroku na náhradu trov konania, keď súd prvej inštancie aplikoval správne ustanovenia zákona a tieto aj správne vyložil.

42. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaní boli v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešní, preto im vzniklo proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V súlade s § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie

43. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh § 428 CSP).